

Fölötte állok?

Már nincsenek titkaim.
Fölötte állok életemnek.
Nem tudtam szeretni.
Tudtam nem szeretni.
Tudtam szeretni.
Nem tudtam nem szeretni.
Mint fekete lovak
vonulnak élém lelkem etapjai.
Körbevesznek kihívóan,
itt állnak együtt,
s szembenézek mindahánnyal.
Szemükből rájuk ismerek.
Felnyerítnek,
fülembé hasít némelyik.
Hátára ugrom az egyiknek,
átfogom nyakát,
gerincére simul testem,
átmelegít izmaink rezdülése.
S együtt rohanunk,
rohanunk az alkonyatban
a lebukó nap rőt korongja felé.

Máig (waka)

És összetörte
A kőtáblát, újat kért,
Ez nem ragyogott.
Az aranyborjú fénye
Szemünkben maradt – máig.